

De sociale mix

DE CORTE: Ik wil een discussie voeren over culturele competentie i.p.v. over sociale mix. Ik ben niet geïnteresseerd in 100.000 toeschouwers: die kan ik krijgen als ik ze allemaal gratis binnen laat. Ik ben wel geïnteresseerd in 70.000 mensen die weten naar wat ze komen kijken. Een van de beleidslijnen van onze educatieve werking is dat geen enkele klas nog onvoorbereid naar een voorstelling komt. Populair theater hoeft niet per se niveauverlagend, slecht of plat te zijn. Anderzijds zou het een grote blunder zijn om al wat populair is aan de vrije markt over te laten. Bert Anciaux zet nu nog een stap verder, nl. dat je wat populair is ook moet gaan subsidiëren. Dat is economische nonsens; wat veel volk en dus veel geld genereert, heeft geen subsidies nodig. Het is misschien typisch Gents, maar in deze stad is er een vrij groot respect van de politieke klasse voor wat er hier artistiek ontstaan is.

VAN DER MEIREN: Deze stad is een broeiest; er wordt hier anders met cultuur omgegaan dan in Antwerpen. De zogenaamde sociale mix is hier 'natuurlijk' en al lang aanwezig. Je ziet dat weerspiegeld op de podia.

DE CORTE: Er worden veel politieke kretes op onze sector losgelaten waarvan men wil dat je ze persoonlijk neemt. De mensen van De Vrieze Gasten b.v. horen zo'n speech van Anciaux en betrekken dat op zichzelf, maar hun functie in het theaterlandschap is een heel andere dan de onze. Niet elk theater moet dezelfde sociale mix hebben, maar de optelsom moet een mix zijn die klopt. Zoniet krijg je 39 erkende gezelschappen die allemaal hetzelfde gaan doen. Dat is een volledig foute benadering van diversiteit; diversiteit moet horizontaal zijn, niet verticaal. Wij moeten b.v. geen sociaal-artistieke projecten gaan ontwikkelen; daar zijn genoeg collega's mee bezig. Wij willen dit soort projecten graag mee ondersteunen maar op dat vlak geen initiatieven nemen.

VAN DER MEIREN: De doelgroepen zoals Anciaux ze omschrijft zijn geen lang leven beschoren. Je ziet mensen die krampachtig proberen zich daarmee te verhouden. Dat zijn normen die van bovenaf worden opgelegd, terwijl je in feite in je werk moet aanvoelen wat je wilt of moet doen.

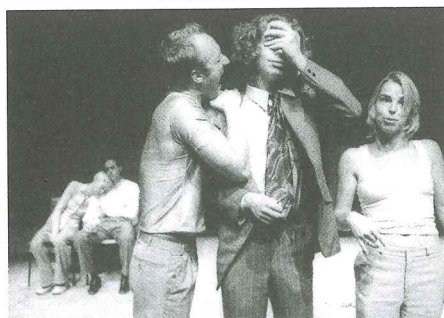
DE CORTE: Op den duur wil iedereen zich mordicus in een karkas wringen en zich een sociaal-artistiek geweten kopen. Op den duur krijg je allemaal kleine Publiekstheatertjes of allemaal kleine Victoriaatjes. Laat iedereen toch doen waar hij goed in is.

VAN DER MEIREN: Natuurlijk denk je zelf na over thema's in je werk. In het werk bij Arca begint zich een grote fascinatie af te tekenen voor Vlaamse dramaturgie, voor zowel oude als nieuwe Vlaamse stukken. Goede Vlaamse dramaturgie is absoluut een tweede leven beschoren; dat hebben wij aangetoond met de productie van *Montagnes Russes* van Filip Vanluchene. Sommige stukken verdwijnen na hun eerste opvoering in de kast om er nooit meer uit te komen. Dat is zonde. Je kan ze hernemen in nauw overleg met de auteur die ook een hernieuwde ondersteuning aanbiedt. Gent is een heel Vlaamse stad; bovendien ben ik gefascineerd door alles wat met geschiedenis te maken heeft.

DE CORTE: We zijn ons bewust van dit 'Flandre profonde'; dat is de ronde van Vlaanderen, de koers, klei, bieten, patatten, koterij, de polders, de steden als Brugge en Gent...

VAN DER MEIREN: Dat is dat 'gepocheteer'. Ik wil verhalen over een gans volk, maar niet op een folkloristische manier. Door op een actuele, zuivere manier met die thema's om te gaan wil ik een antwoord geven op de anekdotiek, op het pittoreske. Dan kom je terecht bij geschiedenis, bij het geweten, bij collaboratie b.v. (over dit thema hebben wij gesprekken met de bottelarij/KVS). Dat fascineert mij mateloos, al van mijn eerste productie met Kris Cuppens en Dirk Tuypens. Vlaanderen is daar absoluut niet 'klaar' mee. Ik wil ook iets doen met die encyclopedie van fictieve kunstenaars die Koen Brams samenstelde, als rode draad tussen een reeks kleine projecten: het aanleggen van een soort archief of documentatiecentrum rond fictieve kunst, opduikend in steden, (niet alleen in Gent, maar ook elders) rond geboortehuizen van mensen. Met gefilmde documentaires en teksten. Binnen honderd jaar wil ik de geschiedenis vervalsen. Stel dat er een bom valt op de wereld en alleen het documentatiecentrum van Arca blijft overeind staan; dan zal al wat men daar vindt als waarheid worden aanvaard. Bij zo'n project kan je

Montagnes Russes PUBLIEKSTHEATER GENT
FOTO ISABEL DEVOS

acteurs en regisseurs betrekken, maar ook muzikanten... dat kan heel breed gaan.

Ensemblevorming

DE CORTE: De Minnemeers heeft sowieso een tussenpositie. Het is onze bedoeling dat plateau meer in te schakelen in het stedelijk cultuurbeleid, het open te stellen voor andere collega's; een receptief podium, maar dan vooral Gents-receptief. In de grote zaal aan het Sint-Baafsplein willen we echt repertoire spelen, zoals men dat in Engeland doet. Daar willen we een ensemble opbouwen.

DE GOS: Repertoire en ensemble in de zin dat je als groep verschillende producties maakt die ook terugkomen, die je b.v. twee jaar later kan zien met bijna dezelfde mensen; mensen die ondertussen ook op de andere plateaus hebben samengewerkt en daardoor rijker, anders zijn geworden. In feite krijg je dus een andere voorstelling. Dat is voor een gezelschap fundamenteel dan gewoon 'en suite' spelen. Elke productie kan daardoor telkens in vraag gesteld worden. Een dergelijk ensemble is er voorlopig nog niet. We willen met een aantal acteurs een engagement aangaan. We willen met hen hier in het Groot Huis toegankelijke voorstellingen maken die qua vorm interessant zijn, ook voor die acteurs zelf. Verder verwachten we dat die acteurs op zelfonderzoek uitgaan: dat ze zich b.v. in de Minnemeers met nieuwe dramaturgie bezig houden of met een ruimtelijk onderzoek, of in Arca een traject volgen. Al die ervaringen kunnen die acteurs dan 'meenemen' om de repertoirestukken op het grote plateau opnieuw te gaan invullen.

DE CORTE: We hopen dat de dynamiek die er nu in Arca al is, kan doorstromen naar de grote scène, dat je hier een frisse manier krijgt om met klassiekers om te gaan.

VAN DER MEIREN: Dat is allemaal nog in volle ontwikkeling. Je kan dat niet direct naar het grote podium overzetten. Je moet de dingen tijd durven geven.

DE CORTE: Het zou gemakkelijker geweest zijn indien wij zoals Het Toneelhuis al twee jaar hadden kunnen werken. Nu stonden we op 1 juli 2001 aan de start zonder voorbereiding.

VAN DER MEIREN: We hebben een lijst van regisseurs die technisch gezien in staat zijn met een grote zaal om te gaan. Maar ook mensen die al een tijdje in huis zijn willen wij de stap laten zetten naar het grote podium. Ikzelf voel